

blindheid tot gevolg heeft. Een diagnose stellen bij een Winterkoninkje is een moeilijke zaak. Een afhangende vleugel veroorzaakt door een botsing met een draad of tak kan de oorzaak zijn.

Vliegenvlug en te bang om stijf vast te pakken glipt een klein Jantje meerdere malen uit de handen. Veel krijgen wij deze soort niet daarom is het des te leuker om hem weer te lossen. Voor de Houtduiven is het minder goed afgelopen. Eén van de duiven heeft het overleefd. De overige drie zijn gestorven aan "het geel". Het "geel" is een bacterie die gele propfen veroorzaakt in de keel. De Houtduif zal in eerste instantie niet meer gemakkelijk kunnen eten. Als de propfen "geel" te groot worden kan er geen voedsel meer door de slokdarm en zal ook de luchtweg dichtgedrukt worden. De duif zal dan door verstikking om het leven komen. Als het "geel" zich in het beginstadium openbaart is het met medicijnen goed te bestrijden. Als er gele propfen in de keel van de duif zitten is deze niet meer te redden. Op drie november werd de eerste Zeekoet van dit seizoen gebracht. Een voorloper van een grote groep olieslachtoffers die omstreeks 18 november binnengebracht zouden worden. Zware stookolie op de vogels die van top tot teen onder zaten. Een voorwasbeurt werd ingelast om zo de slachtoffers meer overlevingskansen te geven. Zij zouden hierdoor minder olie binnenkrijgen. Na een driedaagse pillenkuur werd de definitieve wasbeurt gegeven. Drogen en daarna naar het bassin om weer waterdicht te worden. Er zijn er tot nu toe 19 Zeekoeten geringd en weer losgelaten op de pier van IJmuiden. Drie Jan van Genten konden wij in deze drukke tijd met Zeekoeten niet herbergen. Niet zo zeer dat wij ze niet konden verzorgen, maar de reden was dat de Jan van Genten in het bassin gaan zitten en elke Zeekoet die in het water komt er direct uitjagen. Zij

zijn naar Eco Mare op Texel gebracht waar zij verder zouden revalideren.

Vier Zebravinken werden in een sterk vervuilde duivenmand in beslag genomen en in het asiel gebracht. De Zebravinken waren in zo een slechte staat dat een uur na binnenkomst er drie dood waren. Een vierde was levendig maar de pootjes waren ingedraaid met een nylondraad. Insnoering in de poten en stevige knopen bemoeilijkten het loshalen. Na een hoop gepeuter is het dan toch gelukt het vogeltje te bevrijden. Het was helaas van korte duur. De volgende morgen was ook deze Zebravink overleden. Beter ging het met de Grijsz Roodstaart. Op een maandag namiddag aan de Hoogwakersbosstraat gevonden en dinsdag door de eigenaar weer opgehaald. Na een korte uitstap was de Papegaai direct weer dikke maatjes met z'n baas.

Nu nog even bijpraten over de episode verplaatsing Vogelasiel. De stand van zaken op het ogenblik is somber. De wethouder is op 10 januari op bezoek geweest om zich persoonlijk op de hoogte te stellen. Hij vertelde dat hij zoekende was om argumenten te vinden om het Vogelasiel aan het Dompad te laten. Een voorstel hier toe is in het Collegeberaad van januari aan de orde geweest. Op 31 januari telefonisch contact gezocht met de wethouder. Deze was zeer somber gestemd. Hij was de enige voorstander om het Vogelasiel aan het Dompad te houden.

Moeten wij nu werkelijk weg???? De tijd zal het leren. U merkt het al er komt helaas nog geen helderheid in deze zaak. Wie weet hoelang het nog kan duren. Wordt vervolgd!

Henk van Duijn.

Stichting Vogelasiel Noordwijk,
Postbus 168.

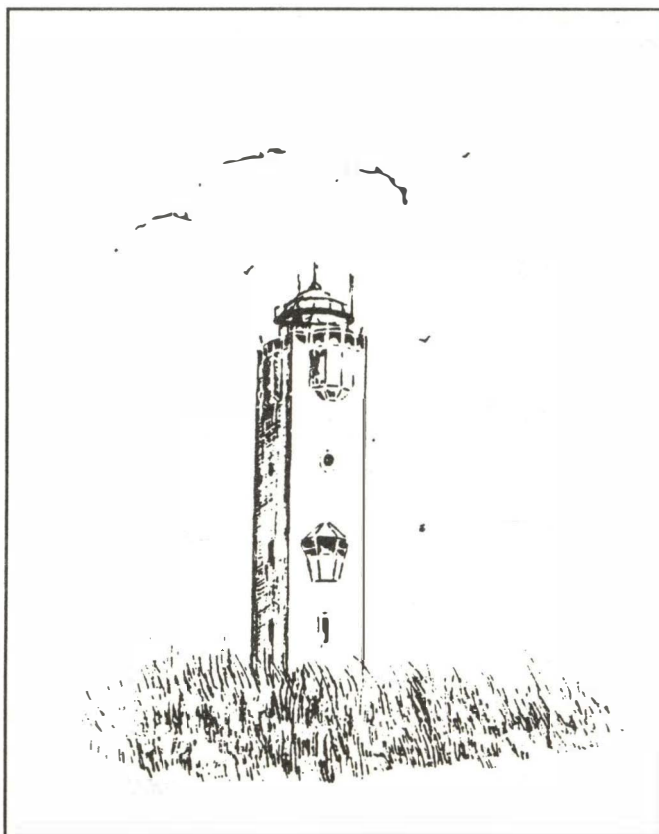
Rondje groen

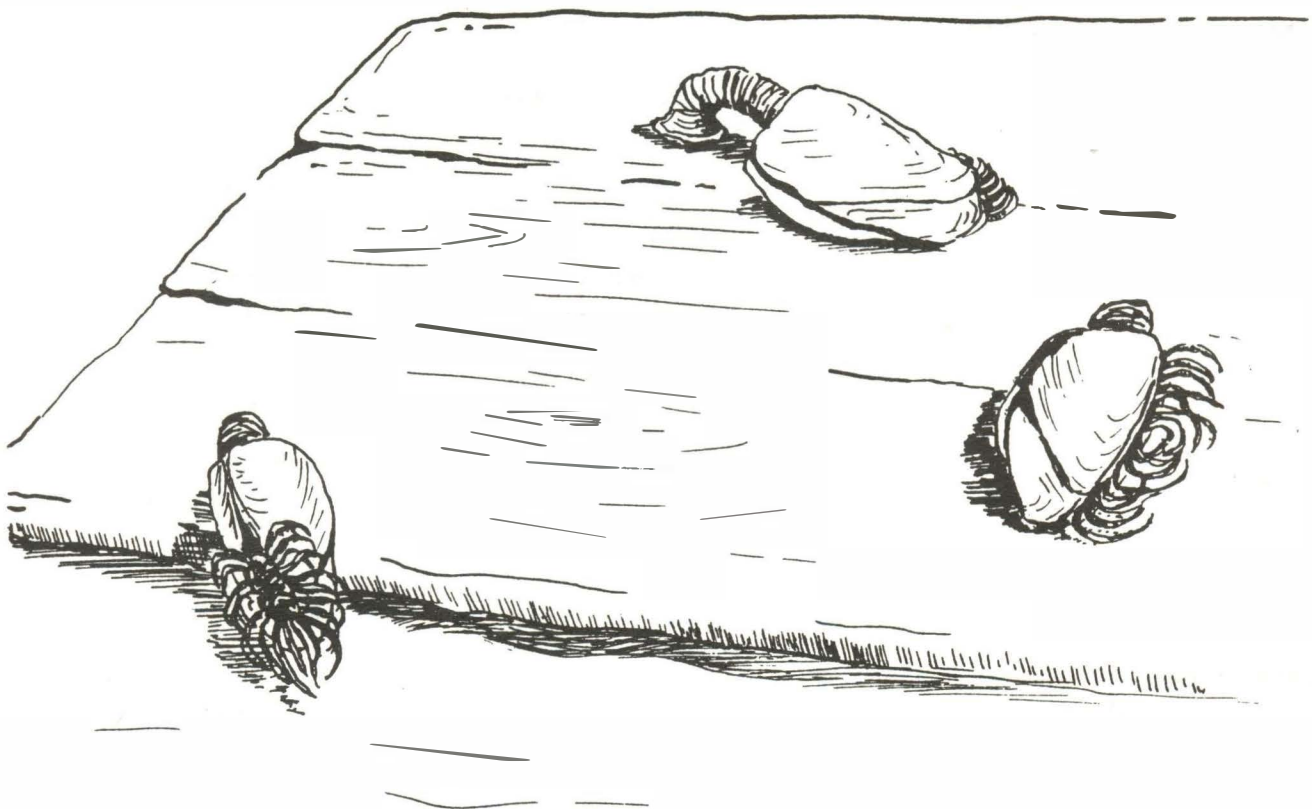
W. Andelaar

Als geen andere plaats leent Noordwijk zich voor een rondje strand en duin. Met de vuurtoren als middelpunt iets oppikken van wat de natuur te bieden heeft.

Een fikse voorjaarsstorm kan veel interessante zaken op het strand opleveren. Vooral als er de dagen na de storm een oostelijk windje waait, wordt er veel materiaal vanuit zee naar de kant gebracht. Losgewoeld door de storm brengt de onderstroom bij oostenwind allerlei spul naar het strand. Op sommige dagen kan het hele strand vol liggen met zaken die normaal op de bodem van de zee liggen.

Overall vind je plakken veen als bewijs dat de kustlijn in vroeger dagen meer zee-inwaarts lag. Veel van die stukken veen vertonen mooie ronde gaten, het werk van de Boormossel. Bij het openbreken van zo'n plak vind je nog restanten van de planten waarvan het veen is ontstaan.

Eendemossele

Veel steenkooltjes ook vind je in die "vuilsteeën". Vroeger, voordat Nederland een aardgasland was, verzamelden veel Noordwijkers die kooltjes voor de kachel. Helemaal zonder gevaar was dat stoken met deze kolen overigens niet. Ze zijn namelijk nogal zwavelrijk hetgeen flinke ontploffingen in de kachel teweeg kon brengen. Als remedie hiertegen werden de kolen daarom een tijdje op het "dammetje" gelegd. De zwavel moest er uit "regenen".

Er is ook veel dierlijk materiaal op het strand te vinden. Om te beginnen natuurlijk de Kokkels of "kokkelekanen". De Tere Platschelp, niet te verwarren met de echte Kokkel of Hartschelp. Deze Kokkels werden, voordat de pierenstekers actief werden, als aas voor de beug gebruikt. Hiermede probeerde men vanaf het strand een Botje te verschalken.

Soms spoelen grote hoeveelheden zeesterren aan. Nico Tinbergen vertelt in zijn aardige boekje "Klieuw" een verhaaltje over een slimme boer uit Noordwijk. Die schepte zijn wagen vol met deze "vijfvoeten" en strooide ze over zijn aardappelveldje in de duinen. Als bemesting. Om de volgende dag te merken dat alle sterren waren verbleekt. Het was namelijk een eetfeest voor de meeuwen geworden.

Grote stukken hout worden op den duur zo verzadigd van water dat ze niet meer drijven. Dit "zinkhout"; stronken van bomen, stukken van een dukdalf of een stuk scheepsbint, zijn het waard te bekijken. Vaak zijn

ze begroeid met zeedieren. De Zeepok bijvoorbeeld. We kennen van kleiner materiaal dat is aangespoeld, maar ook minder vaak voorkomende beestjes. Als je de Zeeanemoon, want die vind je nog wel op zo'n stuk hout, tenminste een beestje mag noemen. Voor je gevoel hebben ze meer van planten weg. Ze hebben zich vastgezet op het hout en zijn met hun "heer" aan lager wal geraakt.

Een enkele maal is een ander fraai diertje op een plank te vinden, de Eendemossele. Een schelpachtig beestje dat zich met de buigzame slurf aan het hout heeft vastgezet. Het diertje heeft in de schelp een aantal pootjes die iets van veertjes weg hebben. Het feit dat onze voorouders niet wisten waar de gebieden van sommige vogels lagen, bracht de overtuiging in de wereld dat Rotganzen uit deze Eendemossele voortkwamen.

Eén van de vele verzinsels die wij mensen voortbrengen. Als we een verschijnsel in de natuur niet kunnen plaatsen zullen we niet rusten voor we een verklaring voor hebben gevonden. En als we dat vinden verzinnen we wel wat.

Ik dacht dat het Midas Dekkers was die eens zei dat mens het dier is dat zich het meest aanmatigen draagt. Wij mensen willen graag op grote voet staan. Het bescheiden, buigzame voetje van de Eendemossele doet veel sympathieker aan.